

kuslapuude
hooaeg

MARY ELLEN
TAYLOR

Originaali tiitel:
Mary Ellen Taylor
Honeysuckle Season
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikel eesmärkidel.

Tõlkinud Kätriin Pruul
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2020 by Mary Burton. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E07396621
ISBN 978-9949-82-794-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

PROLOOG

Teisipäev, 5. aprill 1994
Trenton, New Jersey

Olivia noorus hargnes lahti 1940. aasta sügisel. Euroopas möllas sõda ja Vaikse ookeani piirkonnas heitis õli tulle järgmine suur krahh. Maa-ilmal sündmused ajasid oma juuri järjest sügavamale tema süütusse hinge, samas kui tema püüdis oma mulla iga hinna eest värskena hoida, et sellesse uute unistuste ja lootuse seemneid külvata. Kuid maa värises ja murenes, kuni ta komistas ja kaotas oma roosad prillid igaveseks.

Nüüd istus ta haiglavoodi serval ja hoidis oma sureva sõbra kahvatut kätt. Tema auklikuks torgitud sinised veenid jooksid mööda väikseid käsi, mis esimest korda ei olnud tugevalt rusikasse surutud ja valmis võitluseks. Tundus, et sõber oli rahus, surmaga leppinud.

Nii tegi vanus õnnelikega. Aeg viis kaasa nooruse ja elujõu, leevendas kahetsusi ja tegi ehk ka mõnest saatanast ingli.

Sõbra nägu oli kitsas, sügavate soontega, ja tema kunagisest sitkest kehast olid alles vaid luud ja nahk. Tihedad kastanpruunid juuksed olid hõredad ja sama valged kui tema läbipaistev nahk. Tilgutitest nirises rahusteid ja valuvaigisteid, monitorid piiksusid vaikselt. Kardinal olid kinni tõmmatud, et valgus silmadele haiget ei teeks. Kõigist kohtadest, kus ta võis kujutleda oma vana sõpra suremas, oli viimane just see pime ja steriilne tuba nii kaugel kodust kaunis Blue Ridge'i mäestik.

Olivia peaaegu et kahetses tulemist ja kartis, et kaotab mälestuse elujõulisest tugevast tüdrukust, kes oli igal teekäänakul elule väljakutseid esitanud. Kui väga Olivia ka klammerdus nende kallite mälestuste külge oma sõbrast ja püüdis vähi laastamistööd eirata, oleks kahetsus oma sõbra hülgamise pärast olnud rohkem, kui ta suutis kannatada.

Olivia sulges silmad ja seisis vaikselt, kuni tundis, et lamava naise keha õrnalt liigahtas. Ta avas silmad ja nägi enda poole vaatamas vesi-seid siniseid silmi.

„Sa tulidki?“ Naise hääl tundus vaevatud ja nõrk.

Olivia naeratas, keeldudes laskmast kurbusel maad võtta. „Muidugi tulin.“

„Kas mu tütar on kohal?“

„Jah. Ta tõi mu autoga siia. Ma ei näe piisavalt hästi, et oma väike-sest linnast väljapoole sõita.“

„Kuidas mu tütrele läheb?“ küsis ta Oliviat eirates.

„Temast on kena naine kasvanud.“

„Väga hea.“ Pika vaikusehetke katkestas monitori piiksatus. „Aitäh, et tal silma peal hoiad.“

„Sa tegid ju minu heaks sama. Vaatasid mu lapselapse järele, kui ta seda kõige enam vajas.“

„Kuidas temal läheb?“

„Sai just oma teise lapse.“

Ta mõtles tagasi ühele julgustükile, mis viiskümmend aastat tagasi oli need kaks naist omavahel sidunud. Nad olid teineteise nimel kõige-ga riskinud ja pidanud lugematult saladusi.

Tema õrnad kulmud koondusid ninajuurele. „Ära saladusi endaga hauda vii, Olivia. Me mõlemad teame, et need ei lase hingel maa pealt lahkuda,“ ütles ta.

Aastate jooksul oli Olivia oma mõtteist välja tõrjunud nii palju sala-dusi, et need olid kõik üheks sulanud. Ta kartis, et ühe meenutamine paiskaks kõik laiali. Pihtimine võib olla hea hingele, kuid tema meelest ei olnud sellest suuremat kasu. Tema saladusel oli eesmärk ja kui see tähendas, et tema hing peab igaveseks maa peale jääma, siis nii olgugi.

ESIMENE PEATÜKK

SADIE

Teisipäev, 15. märts 1943

Bluestone, Virginia

Blue Ridge'i mäestik

Enda peitmiseks oli kolm nippi. Esiteks tuli hingata võimalikult pinnapealselt. Kui seda õigesti teha, laienesid ninasõõrmed vaid vaevu ning hingamine oli sama pinnapealne kui kivid suvise põua aegses Jamesi jões. Teiseks suutis tubli jänes oma puperdavat südant kontrollida ega lubanud sel trummina vastu roideid peksta. Helidel oli komme kehast väljapoole kajada.

Kolmas, ent mitte vähem oluline, oli hoida silmad maas. Ära kunagi vaata otsa sellele, kes sind jahib. Rebane ei pruugi jänest näha, kuid tunneb silmi endal sama kindlalt nagu õlalepatsutust.

Sadie Thompson kükitas paksu tihedalt ümber suure langenud tammetuve väänduva kuslapuupuhma taga. Tema süda tagus rinnus, pekstes vastu roideid nii kõvasti, et tal oli raske hingata. Ta ei olnud heas vormis ning poolteist kilomeetrit jooksu tema auto juurest läbi metsa oli ta üllatavalt võhmale võtnud. Aasta tagasi oleks ta selle maa läbi kapanud nagu kits, kaks korda kiiremini ja nahkki oleks kuivaks jäänud.

Pimedus laskus Blue Ridge'i mägedele, laotades maale tintjasmusta katte. Õrn kuuvalgus, mis tihedate vihmapiilvede vahelt läbi pääses,

takerdus kõrgetesse puudesse. Kuskil hõikas öökull. Läbi puude tuiskas kutsumata külalisest häiritud kits.

Halb nähtavus sobis Sadiele hästi. Ta oli harjunud öösiti reisima ning oli Nelsoni maakonna mägede ja orgudega hästi tuttav. Isa oli Sadiele ja tema vendadele õpetanud, kuidas kitsastel, vaevu autode jaoks piisavalt laiadel kõrvalteedel hakkama saada. Teekond oli raske, kuid puskaripruulijatele, kes seadusesilma eest kõrvale põiklesid, oli see parim tee. Tema paps oli sundinud neid kõige järsemaid käänakuid pähe õppima, kõndima vanadel indiaanlaste radadel, mis mööda mäekülge üles löikasisid, näidanud neile kõrvalisi koopaid, mis viljast puskari keetmiseks kõige paremini sobisid. Nende pere tundis selle Virginia piirkonna iga nurgakest, nad oleksid võinud igaveseks peitu jääda. Kui nad seda soovisid.

Sadie surus oma näo vastu niiskeid lehti ning püüdis maha raputada paanika, mis oli sundinud teda õhe põgenema. Lähedal siristasid ritsikad ja tema käest roomas üle ämblik, kuid kumbki neist ei kõitnud tema tähelepanu. Praegu seisis ta silmitsi suurema probleemiga.

Šerif Kurt Boyd oli tema ema majja jõudnud tund aega tagasi, tõenäoliselt oli ta nõuks võtnud arretereida Sadie mõrvakatse eest, võib-olla isegi mõrva eest, kui too mees ellu ei jäänud. Sadiel ei olnud oma teo pärast põrmugi kahju, kuid ta soovis, et oleks oma kättemaksu targemini kavandanud.

Ta oli oma ema majast välja jooksnud, võtmata enne kastiautosse hüppamist aega isegi selleks, et kott kokku pakkida või oma magavat last suudelda. Ta pani auto neutraalkäigu sisse ja veeres mäe tagakülge mööda alla, püüdes hoolega mitte häält teha. Alles mäest alla jõudes käivitas ta mootori. Aga tundus, et šerif kuulis mootorimürinat ja järgnes nüüd talle. Ta sõitis nii kaugele, kui vana auto radiاتور enne ülekeemist lubas. Seda ei saanud aga kiiresti parandada.

Tema käsivarred tukslesid ja töösaapad hõõrusid paistes jalgu, kui ta kiirelt võssa tuiskas; Boydi Dodge'i mürin jõudis järjest lähemale. Ta mõtles, et ehk saab vana indiaanirada mööda mäest üle löigata, kuid Boyd tundis seda trikki ja tuleks lihtsalt talle ringiga vastu. See ei jätnud talle muud võimalust kui peitu pugeda.

Ta kavatses oodata, kuni Boyd alla annab, ning siis ringiga auto juurde naasta ja vaadata, kas see on piisavalt jahtunud, et jälle käima minna. Tema eesmärk oli jõuda Charlottesville'i ja sõita sealt rongiga Bluestone'ist nii kaugele kui võimalik.

Pöösaste taga maas lebades kuulis ta automootori mürinat. Ta tundis selles ära šerifi turtsuva Dodge'i, mis aeglaselt mööda teed veeres. Mees teadis, et ta on lähedal. Boyd ei olnud just kõige nutikam, kuid ta teadis indiaanlaste radu, kaevurite teid ja peidukohti peaaegu sama hästi kui tema.

Mõni sekund hiljem ilmusid nähtavale autotuled. Ta surus kõhu kõvasti vastu niisket maapinda, tema hellad piima täis rinnad tegid puruks rebenenud särgi märjaks. Uudishimu sai temast võitu ja ta piilus pöösa vahelt välja just õigel hetkel, et näha šerif Boydi kogukat keha autotulede eest mööda liikumas. Ta peatus, jalad harkis, lihav parem käsi vöö. Sadie ei näinud tema nägu, kuid eeldas, et ta kortsutas kulmu. Boyd oli alati olnud seda meelt, et arukas mees ei peaks liialt naeratama ega rääkima. Nii oligi parem, sest kui ta ka suu avas, ei tulnud sealt midagi head. Taskulambi valgusvihk lõikas sügavale pimedusse, liikudes vaid poole meetri kauguselt üle tema lamava keha.

„*Loll nagu lauajalg*,“ oli tema vend Johnny šerifi üle nalja teinud.

Vend Danny oli kaasa naernud: „*Temast olen ma isegi oma halvimal päeval üle*.“

Johnnyst ja Dannyst mõeldes tekkis ta kurku kurbuseklomp ja ta kartis, et see ei lahtu kunagi. Oh, kuidas ta neid kahte igatses.

„*Ära sa mulle mõtle*,“ kajas tema peas Johnny hääl. „*Muretse Boydi pärast*.“

„*Just*,“ kordas Danny. „*Ta võib küll loll olla, aga ta on õel, ja isegi katkine kell näitab kaks korda päevas õigesti*.“

See oli hea nõuanne. Ta muretseb oma vendade ja tütre pärast siis, kui oht on möödas. Praegu pidi ta Boydiga tegelema.

Mis sellel seadusesilmal tarkusest puudu jäi, tegi ta tasa jälitusoskustega. See mees oli pooleldi verekoer. Kui neljakümne kilomeetri raadiuses põgenes vanglast mõni kinnipeetav, helistasid riigivõimud Boydile. Isegi põllumehed kutsusid tema, kui koiotid nende loomi murdsid. Ja

valimiste ajal nuhkis ta välja piisavalt puskariajajaid, et usuhulle rõõmustada.

Sadie isa ei võtnud seda kunagi isiklikult, kui Boyd puskariajajaid ründas. Tema töö oli need üles leida, isa töö neid peita. Igaüks tahtis ellu jääda. Kuid Sadiele tundus, et Boyd oli väiklane. Lõpuks oma kongi jõudes oli nendel vangidel, kelle tema kohale tõi, silm sinine. Mõni lehm jäi alati kadunuks ning puskariajajaid vahele võttes vilistas Boyd alati rõõmsat viisijuppi.

Boydi saapad krigisesid pehmel mudal ja lehtedel temast vaid kahekümne jala kaugusel. „Sadie, ma tean, et sa oled seal. Su vennad peitsid end ka siin. Tee endale teene, tule välja. Ma ei tee sulle haiget.“

Kui ta oli väike, oli Sadie koos vendadega orus tagaajamist mänginud. Tema oli alati tagaetav, sest ta oli kõige väiksem ja oskas end hästi väikesesse märkamatusesse kohtadesse peita ning vaikselt istuda, kuni vendade naer muutus pettumuseks, et nad seda väikest jänest leida ei suutnud.

Sadie surus silmad kinni ja sundis kogu oma keha tööd aeglustama. Ta surus näo kõvasti vastu maad.

„*Ma olen lihtsalt puuleheke,*“ mõtles ta.

„*Siin ei ole midagi olulist,*“ tahtis ta öelda. „*Liigu edasi, šerif Boyd.*“

Saapad liikusid tema peidukohale lähemale. Boydi raske hingamine andis tunnistust, et temagi ei olnud jooksmata harjunud. Ta oli Sadiest oma viisteist sentimeetrit pikem, kuid ei olnud loodud kiiresti liikuma, eriti metsas.

Sadie ja tema vennad rändasid mägedes nagu tšerokiid, siuud ja irokeesid ning neile järgnenud saksa ja šoti uuselanikud. Kui ta majja vett ei tassinud, vedas ta maisi ja suhkrut või suuri puskarit täis purke. Juba väikese lapsena suutis ta ojast vähem kui viie minutiga kaks ämbritäit vett tuua, ilma et oleks tilkagi maha ajanud. Tema vastu ei saanud ükski daam, kuid ega ta ei püüdnudki peen olla.